

„Výborně to Hřebík postavil. Look, jak beci běhají, dokonce i ten nekopa Flachbart,“ rozplýval se John Kubelik, správce investičního fondu RENTA. „Fucking Zidane,“ ucedil o chvíli později, když francouzská hvězda Realu Madrid vymetla pravý horní růžek z hranice vápna. „Zajdu si pro něco k pití.“

Ondra se konečně mohl trochu uvolnit. Ruce měl zpocené, ale nebylo to kvůli fotbalu. Celou noc nespál, jak s ním cukala nervóza. Čekal ho první přímý kontakt s klientem. Navíc ne s ledasjakým.

Kubelik byl synem českého emigranta, který si vzal Britku a usadil se v Londýně. Díky otci uměl John česky, což byl jeden z důvodů, proč ho mateřská banka vyslala do Prahy, aby odtud řídil největší střeoevropský fond.

Všechny místní brokerské domy se mohly přetrhnout, aby se stal jejich klientem. Kubelik to ale dělal chytře. Vybral si makléřů několik a každému dal občas objednávku. Udržoval tak všechny v napětí, aby mu poskytovali co nejlepší podmínky.

Ale aby se bavil, řečeno jeho hantýrkou, s „no name juniorem“? To se stalo poprvé. Ondra správně tušil, že tahle šance se už opakovat nebude.

„Tak co, mladej? Anything interesting?“

„Ani ne. Hraje se ve středu hřiště, Real kontroluje vedení. Nevidím to moc dobře.“

„Hmm... Nevidíš to dobře? Rozumíš vůbec fotbalu, nebo jsi mě sem vytáhl jenom proto, že ti někdo poradil, že jsem kovanej rudoch? Sparta!!!“

Z protější tribuny se neslo: „Prahaaa!“ Z hlavní zpátky: „Spartaaa!“
A tak pořád dokola, nejmíň desetkrát.

John se z červené VIP sedačky na hlavní tribuně vždycky zvedl, vystřelil ruku nahoru a vykřikl snad nejsilněji ze všech. Jeho hlas ale stejně zanikl ve stovkách dalších.

„Tak co, neslyšel jsi my question?“

„Ale jo, slyšel. No, myslím, že fotbalu celkem rozumím. Zamlada jsem sice měl rád Duklu, ale to už je pryč, teď fandím Spartě.“

„Tak kdo trénoval před Hřebíkem?“

„Přece Ivan.“

„A před ním?“

„Zdenda Ščasný,“ odpověděl opět bez jakéhokoliv zaváhání Ondra.

„Hmm... Začínáš se mi líbit, mladej. Hele, šance. Góóóóóól.“

I když Sparta nakonec prohrála, byl to pro Ondřeje podařený večer. Vytěžil maximum – získal Kubelikovu důvěru. Přitom se s ním zatím bavil jenom o fotbale! Snažil se sice hovor stočit k byznysu, ale marně.

„Ondra od Golda.“

„Nazdar, mladej. Hele, stejně včera ta naše Spartička zahrála hezky. Good job, opravdu. A Michalíkův gól byl výstavní!“

„Jo, jo. Mně se líbí naši mladíci. Jarošík, Hübschman nebo i gólman. Včera si na balón sice moc nešáhl, ale jednou z něj něco bude.“

„Hmm... mně připadá, že Čech je přeceňovaná díra, ale třeba máš pravdu, na goalkeepera je pořád mladej, potřebuje vyzrát.“

„Přesně. Jo, Johne, prosím tě, máme tady úplně novou analýzu na Komerční banku. Nechceš ji poslat?“

„Jsou to všechno sračky.“

. . .

Ondra volal Kubelikovi každý den, stejně jako ostatním klientům ze seznamu, ačkoliv spousta z nich mu hovory nezvedala nebo se nechala zapírat. Trvalo další týden, než mu na stole zazvonil telefon.

„Hele mladej, tak já si tý sračky, cos mi tlačil, trochu vezmu. Buy pro RENTU padesátku KOBy at market.“

„Jo, jo, jasně,“ zalapal Ondra po dechu, „hned jdu na to.“ Padesát tisíc kusů akcií Komerční banky, to je při aktuální tržní ceně sto milionů korun, letělo mu hlavou. Pro Kubelikův fond spravující několik miliard plivnutí, pro junior makléře Dohnala úplně terno.

. . .

Následující den se do práce vyloženě těšil. Když sličná Inna rozvlnila své pozadí a jala se rozdávat á čtyřky, Ondřej si výjimečně neprohlížel její poněkud malé, ale krásně tvarované dvojky, nýbrž se významně rozhlížel po obchodní místnosti. A našel, co očekával – pohledy ostatních makléřů.

„Tady si někdo tu prdel zachránil na poslední chvíli,“ ozval se odněkud z dálky známý vysoký hlas. Skoro víc než absence nuly Ondru těšil fakt, že byl první z Gold & Company, kdo dokázal dostat objednávku od RENTY. Po práci si šel koupit svůj první značkový oblek. Na Pařížskou to ještě nebylo, ale na Hugo Bosse na Jungmaňáku si už troufl.

Další dny a týdny plynuly rychle. Ondra se stal plnohodnotným členem makléřského týmu. Alex se u něj občas zastavil na kus řeči, Gold ho srdečně zdravil svým typickým: *Jak jde byznys?* a modelky z recepcce začaly s Ondrou koketovat. Začínalo být jasné, že tahle řádka na výměnu není. Navíc jednoho dne proběhl telefonát, který Ondrovu kariéru postrčil zase o kousek dopředu.

Přístroj zazvonil vedle sedícímu kolegovi, který si zrovna odskočil na toaletu. Ondra sluchátko zvedl při třetím zazvonění, jelikož ostatní makléři měli právě hovor a nebylo možné, aby se někdo do firmy nedovolal, to by pak měli průšvih všichni.

„Dohnal, Gold & Company, prosím?“

„Tady ČTK, potřebovali bychom mluvit s nějakým makléřem ohledně aktuálního kurzu koruny.“

„No víte, všichni jsou zrovna na telefonech,“ pronesl nejistě Ondra.

„To nevdá, můžu s vámi?“

Ondra chvílku zaváhal a toho volající redaktor využil:

„Mohl byste mi prosím říci, proč dnes koruna proti dolaru posílila o 20 haléřů?“

Ondra v tu chvíli nenacházel slova na výmluvy, a tak začal blekotat něco o tom, že dolar dnes oslabil proti téměř všem měnám, neboť americká centrální banka FED vypustila do světa zprávu, že uvažuje o snížení úrokových sazeb, což sníží výnos dolarových aktiv.

Než stačil dodat cokoliv dalšího, novinář na druhé straně linky zavěsil. No a druhý den ve všech hlavních denících vyšla

v ekonomické rubrice z ČTK převzatá zpráva o pádu dolaru, kterou komentoval jakýsi Dohnal z Gold & Company. Od té doby se Ondra stal odborníkem na českou měnu a jeho jméno se objevovalo v tisku skoro každý den, občas i na titulních stránkách. V marketingu firmy byly komentáře pracovníků jedním z nejdůležitějších nástrojů, a tak „odborníkovi“ Dohnalovi nezbývalo nic jiného než v kontaktech s tiskem pokračovat. Ne že by to někdo ve firmě nějak řešil, ale zaměstnanci i klienti registrovali, že existuje nějaký Dohnal a že pravděpodobně dělá nějakou docela důležitou práci, když je v novinách. To samozřejmě Ondrovi zvedalo kredit. A bylo úplně jedno, že se k tomu dostal jako slepý k houslím. Jeho hvězda stoupala.